

CVCA FERA

Si tanquen les portes ¡quín remei me queda avui, que sortir per la finestra!

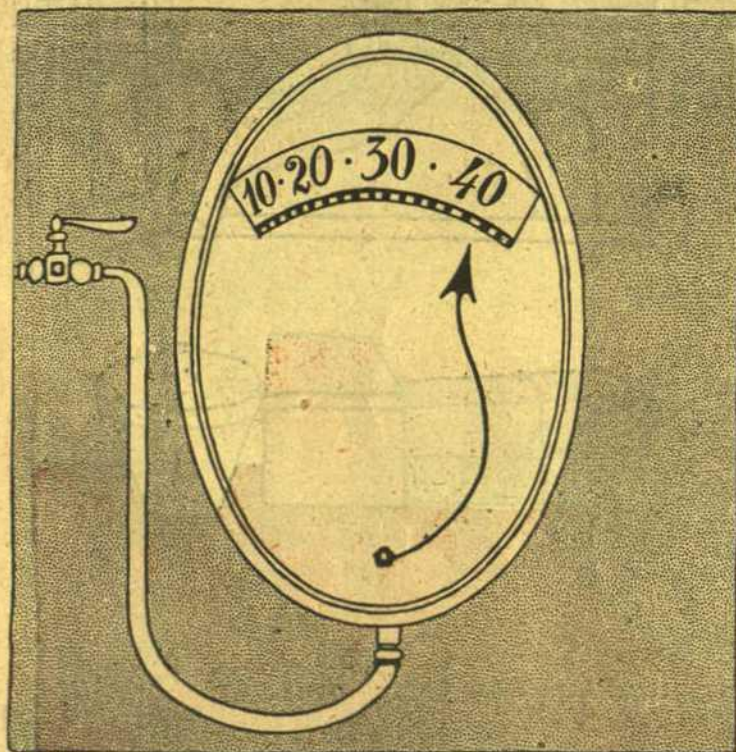

LA MÀQUINA
D'ESCRIURE

FOX

REUNEIX TOTES
LES PERFECCIONS

Dipòsit central i tallers: Vergara, 1, principal.—Barcelona
Concessionari exclusiu. **VENANCI GUILLAMET**
Importació i stock de totes les altres marques de màquines d'escriure

Aparell oficial registrador de pressions.

INDISCRECIÓNS

«La Real Sociedad Colombófila de Cataluña» ha inaugurat un magnífic local en la Rambla dels Estudis: Nosaltres no assistirem a la inauguració però hem llegit, commoguts, en *La Vanguardia* la descripció d'aquells vestíbols, dels halls, dels salons de lectura, del menjador, etzètera, etzètera. Confessem que hem trobat a faltar la descripció del *salón verde*, però es igual, *se suposa*.

Vaja, vaja, don Diego de la Llave, no hauriem dit mai que la colomassa donés tant. Are sí que podran fer volar les pessetes, vui dir els coloms. El mal es que aquests són dels que se'n van i no tornen.

Si els caçadors podien caçar-los, si les ninfes del Edén encisar-los, si els artistes del «Real Círculo Artístico» fer-los-hi el retrat...

Es molt dolent això de la competència; però més dolent es baixar (BAIXAR eh?) desde un colomar a un principal de la Rambla.

CVCA FERA

PREU (i és regalat)

Any, Ptes. 6—Semestre, Ptes. 3'50—Trimestre, Ptes. 2

N.º solt: **10 cts.** □ Escudellers, 10 bis

Aquest número ha sigut passat per la censura

Aquest número ha sigut passat per la censura

—Quina pluja de fulles! sembla mentida, i amb prou feines som a mitg istiu...

Aquests senyors, que tenint una gran inquietud espiritual, escriuen en diaris neutres ne fan unes com un cove.

El senyor Santos Oliver és un d'ells. Mireu que en els temps que are correm i amb els vents que bufen sortir-nos en «La Vanguardia», senyors, en «La Vanguardia», amb un panegíric de Rousseau...

Oh! i que's veu que són molt amics el de Ginebra i el de Palma, perquè no l'anomena pèl cognom com se fa amb les coneixences no molt intimes, no, no, Joan; Joan i prou com si haguessin menjat en un mateix plat.

Ah! poetes, poetes.

Trobem a un vell que arriba de fóra i el primer que'ns pregunta es:

—Que ha ressucitat l'afició a les xarades i al gerolífics? Mira (ens mostra uns diaris).

—Pot ser sí.

—A quin temps som?

—A l'estiu.

—No!

—Sí.

—No! Som a la tardor. Mira: la caiguda de la fulla. I se'n treu cinquanta de la butxaca.

— Què sabria que vol dir aquesta paraula?
 — Tacha, Tacha. Y ten entendido que todo lo que no comprendas es catalán.

Un nou sport durant aquets dies, molt del grat dels cataláns.

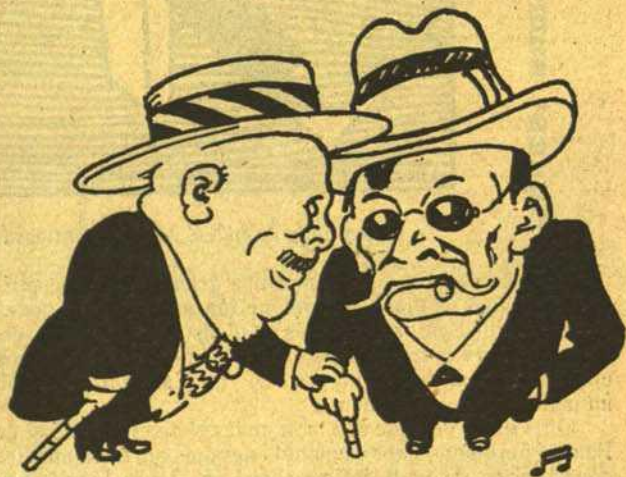
IU que per a governar en un Estat constituït com a Espanya el Gabinet que es fa càrrec del poder, té de comptar amb l'apoi de la majoria del país. Amb qui compta aquest pobre home esmarlit d'en Dato? Qui li donà la seva representació per a

l'exercici del Poder? Veiam:

Els radicals? No.
 Els socialistes? No.
 Els reformistes? No.
 Els lliberals? No.
 Els prietistes? No.
 Això pèl que toca a les esquerres. Tornem-nos cap a les dretes.
 Els integristes? No.

Els jaumins? No.
 Els maurins? No.
 Els de la Defensa Social? No.
 Els independents? No.
 Pensem que no hi ha cap espanyol que no estigui inclòs en alguna de aquestes classificacions.

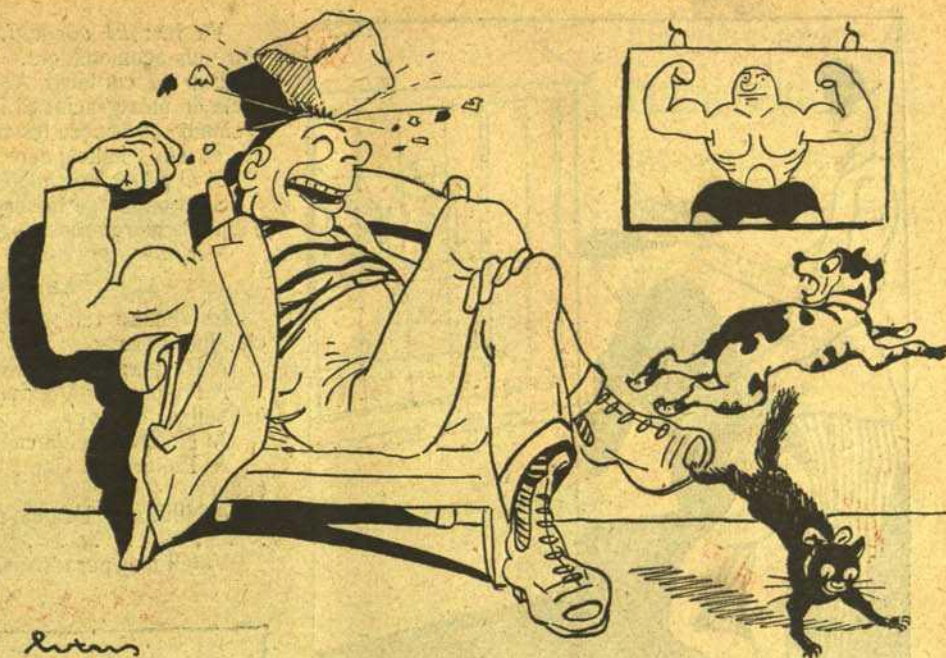
No contem als idonis o datistes, perquè aquests són una mena de bestioles estranyes que no aprofiten més que per a desempenyar càrrecs polítics que els confereix el mateix quefe, i per això no tenen ni poden tenir veu ni vot.

Vaja senyor Galdós, el felicito. Quin altre tomet d'«Episodios Nacionales» se li prepara.

Perdonin els nostres llegidors si aquesta edició els hi resulta curta; el llapis del senyor censor no'ns permet altra cosa.

Luca

— Sembla que truquen: ja deu ser hora d'anar-hi.

L'auca del senyor Pierrot

A la vellesa els dimonis se tornen sants. I qui diu vellesa diu decandiment, fracàs. Els lletrats diuen que en Leopardi va dir: «Jo, de jove, no podia llegir a en Virgili. Ara en la meua plenitud, es la meua única lectura.» Nosaltres coneixem a un català que diu el mateix. Es un d'aquells homes que, amb el ropatge de la retòrica d'altres, s'ha fet un bon trajo. Es aquell mestre de música que's diu Vives i es bastant viu; més viu que l'argent-viu, que amb tot i esser tan viu, ell l'agafa i se'l fica a la butxaca. Es aquell mestre que la mateixa fè hi posa fent unes sevillanes, que unes *jotes*, que una sardana. Ell s'en fum de la música, i del inventor del piano de cua, i el de mà, i fins del de maneta. El cas es cobrar! Es un home «problema», lo que vol dir que ningú l'entén. Perquè quan fa música, diu: «Jo faig música perquè es ço que dona més. Jo soc filosof.» I si se li diu que la seva música es de botiga, s'empipa i es capaç de inventar un dicteri, un renec per a demostrar el seu despreci. El pitjor que se li pot dir a en Vives, es el seu millor elogi: «En Vives es el mestre més bo del genre petit castellà».

Ara el tenim entre nosaltres.

A la barraca nova del Còmic ha posat parada per a fer-nos gaudir la seva darrera composició. A la barraca

l'hem vist amb en Pere Corominas. En Maeztu—el germà del cronista vasc, que fa pintures—ara fa poc va dir:

—«Faig una exposició de cadàvers».

I, els cadàvers, eren en Corominas i en Vives...

Bueno... Per on anàvem?...

...Que en Vives ha fet sentir nos altra sarçuela.

Aquesta vegada, el bon comerciant, ha anat pels camins de la poesia. En Vives, com tots els comerciants de bon ull, va darrera de la moda. «Ara—se va dir—es la moda anar contra el gust del públic... Res de coros, ni aries, ni duos... Vinga un tripijoc de música que no açoti, sense *latiguillo*... Així la crítica dirà: «això es música de debò, d'aquella que fa adormir; música intel·lectual...»

El bon comerciant es va recordar de «L'auca del senyor Esteve»—ha volgut fer l'auca d'en Pierrot i la seva distingida família de ninots de la farsa italiana. I el Dimoni, i la Colombina, i en Pandolfo, i l'Arlequí i tot ço que es grotesc, ha estat cridat pèl senyor Vives. El senyor Vives, amb l'ajuda d'un poeta madrileny nomenat Fernández Ardavin, i un fabricant de retruècans que's diu Pérez Fernández—voleu jugar-se res de que en Vives se diu Fernández de según apellido?—ha fet la farsa... I quina farsa!... Venecia... segle XVII... valsos vienesos de segle XX... paraules de *chulería* de any 1917... tarantelles futuristes... *pasodobles* de festa major... Qui va estar en lo cert va esser un crític analfabet que va dir: «Es una obra molt segle XV...» I segle XV ho es per al públic que cau víctima del Vives butxí de butxaques, cavaller de camí real, que amb l'arma de la música sab enganyar i fer creure que té talent...

Després de tot, en Vives té rahò. Un personatge de un drama de aquell francès que s'anomena Favre, diu: «Som en el segle del *sabotage universal*.» Tot ço que triomfa es pèl medi del sabotage. De primer vinga par-

—Diguin el que vulguin, son besties de respecte.
—Prou, mes son incapaces de pendre cap determini.

lar malament de tot, en fer-se el núvol pera reposar els peus. Després vinga a dir que un val més que'ls demés. Després, allò de que un borni es el rei en el país dels cegos. I en Vives es un català borni que triomfa en el país dels cegos: Madrid.

I aquesta és la veritat del «Senyor Pandolfo» que fan en el Teatre Còmic. L'empresa ha gastat unes pessetes. El actors fan lo que poden. Ja poden anar-hi els llegidors. Sempre val més això que una pel·lícula Keystone feta amb xistos imbècils de un castellà mort de gana i amb salts de pelloso anglès.

«Mi sino perro»

Un cambrer que serveix el xacolata al senyor Martínez Sierra ens ha fet present d'aquesta frase elegant.

—*Mi sino perro.*»

Aquest cambrer ens ha dit que es la frase que a en Martínez Sierra sempre li penja de la boca com si fos la baba d'un gos rabiós. Perque a en Martínez Sierra, quan pren xacolata, li cauen mosques. Si vol anar en tramvia hi ha averia a la línia. Si canvia un duro—que poques vegades ho fa!—es sevillano. Totes les trepitjades que's perden al carrer son ben bé seves... Res!... Ell, inventor de frases ha fet aquesta: *Mi sino perro!*

Perque *sino perro* es el que'l persegueix.

Va estrenar *Para hacerse amar locamente* i va rebre cada garrotada de cego que feia por.

Va fer *La adúltera penitente* i fins la companyia de seguros que té arréndat el contracte del Teatre de Novitats va retirar la firma.

Va fer: *El corregidor y la molinera* i fins varen riure els acomodadors.

Ens va col·locar *Navidad* i ningú recorda un espectacle de més gracia. Si fins semblava fet per en Jordà, el tocinaire que cobra les traduccions que algún desgraciat ha fet d'en Shakespeare...

Si el públic no xiula és que no hi ha ningú en el teatre.

Si el públic no fa soroll, cau un pes que per poc mata a aquella meravellosa ingenua que's diu Catalina Bárcena.

—*Mi sino perro!*

La vineta temporada

La vineta temporada veurem els següents espectacles paradoxals:

A Romea: drames de l'Iglesias per còmics de vodevil.

A l'Espanyol: Vodevil pels còmics seriosos de «l'Auca del senyor Esteve».

Al Nou: Sarsuela castellana per còmics valencians.

Al Poliorama: Comedia castellana per còmics de sarsuela.

A Novitats: Drama català per *Don Enrique Borràs*.

Voleu més paradoxas?

PANGLOS.

El rus.— Sembla que això marxa.

El grec.— I fins trovo que ho fan mellor que a casa vostra.

El rus.— I també amb més dignitat que a la vostra.

Tres ecuaníms que no tenen cap mica de pressa; prou que arribará.

L'UIL TAFANER

Qui amb tu s'abriga aquest conspira. Ja és ben veritat això, però mai ho habíam volgut creure, fins que el altre dia... La CUCA FERA es cristiana des de que Sant Jordi li va fer «asperges» amb aigua beneïda; vellaquí. Doncs, el altre dia ens va sorprendre una excomunió, que no va ésser de cap rector, sagristà o escolà, sinó que va venir per a tots els catalanistes, de un senyor que escriu (digam escriure) al Diari de la Confitura. No habíem sentit parlar mai de la *Gaceta de Catalunya*? Es un diari que se publica a Barcelona! en una xacolatada que amb el mot de «Calendari Americà» serveix tots els matins a la seva clientela, a qui dona el paper de franc perquè no pot vendre cap número, un candidat a regidor, ex-aspirant, derrotat i defineix amb tota la seva barra que es ben gran, tot el que entra o no entra, tot el que lliga o no lliga amb la ortodòxia del Porrer de la Seu.

Així pel motiu de haver-se ajuntat els catalanistes al Saló de Cent amb els lliberals i lerrouxistes, convocats com a parlamentaris catalans, el bon home se es escandalitzat. Per mor de Deu no sigui tan ridícul! Nosaltres proposem que per treure el mal baf que li devien deixar el diable de'n Lerroux o en Marcell Domingo vagin a desinfectar el Saló amb la lectura de la *Gaceta*, semitonada feta pel Conde de Pomés, per Saeur de Barés o pel sagristà dels Josepets. Podrien comensar llegint aquelles *Instantàneas*, especie de xanfaina literaria, capaç de fer maldeventre als gegants de la ciutat. Al llegir allò el dimoni escaparia corrent. I si no hi hagués prou se podria afegir lo del *Panal de miel* tan bonic, (alguns diuen tan ruc)

Els bons amics de
CUCA FERA poden
fer-se carrec de la
mutilació que hem
sofert per la Cen-
sura. Un altre dia,
si Deu vol, els
rescabalarem amb
escreix

que fa el Diari de la Confitura sembli escrit per una Sor Serafina.

El altre dia es deia en una reunió: «o els redactors de la *Gaceta* no han anat mai a estudi o els fan passar gana, perquè la sintaxis i la erudició *fula* i la literatura que gasta el diariet, no sembla sino de algú que escriu per a menjar calent i tot i desitjant-ho no guanya per a menjar de fred.»

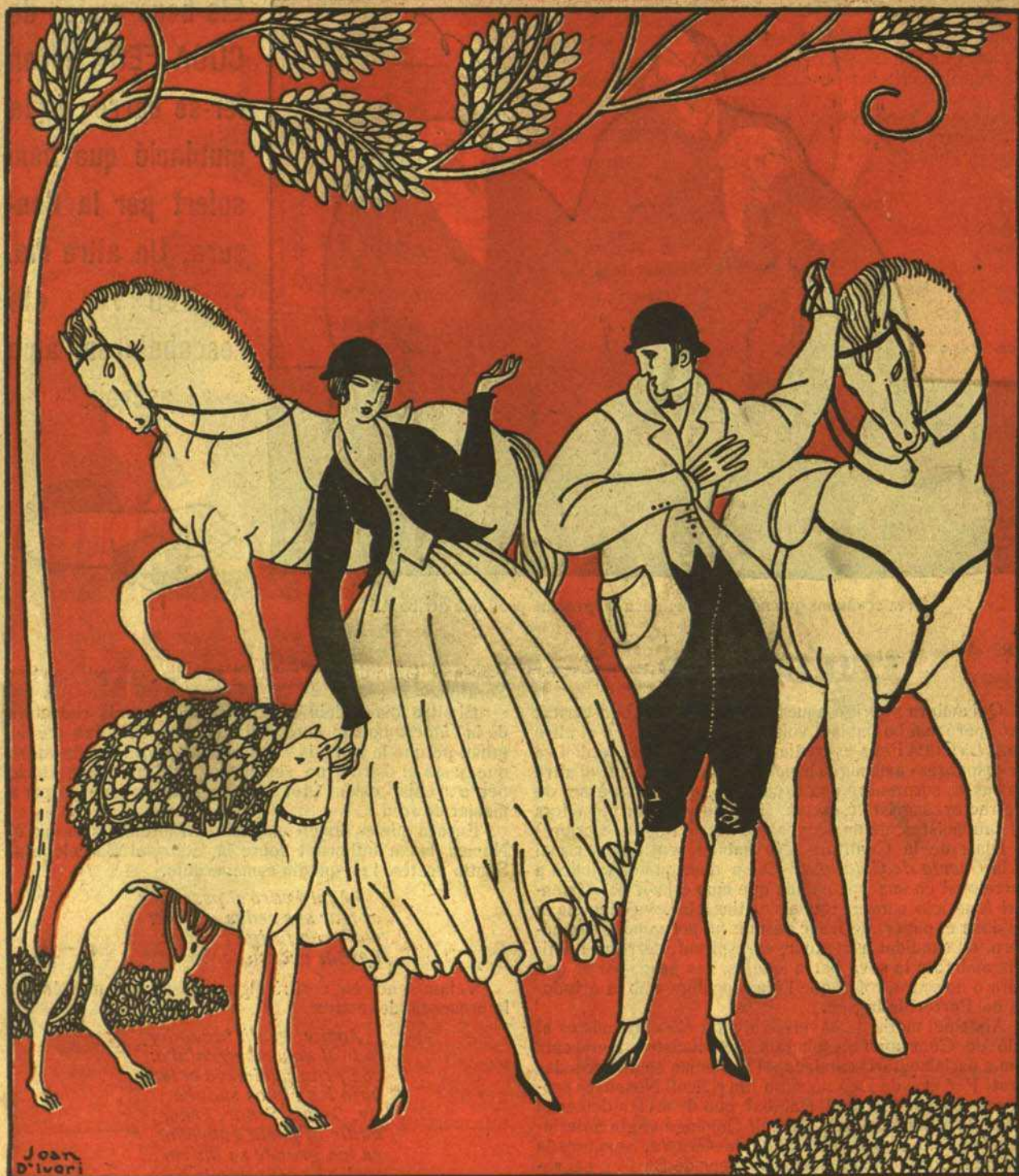
Encara que es donen números extraordinaris en que el Numen baixa inflamant sobre la Editorial Barcelonesa. Sentin vostès, i no quedin esmaperduts.

*«Aquí Pedro el pesedor
al mar sus redes echaba:
con gran fatiga y sudor
apenas peces sacaba».*

Veiam si nos en sortirà alguna cosa bona no més per la presencia del estre:

*Aquí el gentil berzador
todo el cascote arrojaba:
con gran paciencia el lector
bajo los ripios sudaba.
Ay, Señor, Señor,
dadle al poeta guayaba:
es tan grande su dulzor...
que'ns ha fet caure la baba.*

Hem de fer constar que tot ço dit no és cap reclam, i així preguem als nostres llegidors que no compren mai el Diari de la Confitura perquè fins el paper es prou dolent i escàs, i no val els cinc céntims que per ell demanen.

—Que preferiria ser en aquest instant, senyoreta?

—Jo? Una "REINA JOVA".